

איש לרעהו

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

ליקוט ועריכת: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

שבת קודש יב ניסן תשע"ג: הדלקת נרות: ירושלים 16: 5 תל-אביב: 31: 5 חיפה: 23: 5 מוצאי שבת: ירושלים: 29: 6 תל-אביב: 31: 6 חיפה: 31: 6 ר"ת: 09: 7

פרשת צו

הכרת הטוב והודיה

הופץ השבוע
"בריאות ורפואה" –

67

מדוע נחלש רגש ההודיה לאחר הנס?

סיפור הגה"צ רבי שלמה ברעווזה זצ"ל על מעשה מופלא שאירע לו בהיות בחור צעיר: "הייתי צריך להגיע לדירתו של קרוב משפחה באחת מסימטאותיה של ירושלים. רצתי לשם ללא הפוגה. באותה שעה היתה הפסקת חשמל באיזור, ועלטה כבידה כיסתה את כל הסמטאות.

"לפתע נזכרתי" - ממשיך לספר רבי שלמה - "כי לפני הדירה ההיא יש מורד מסוכן מאוד ובו עשרות מדריגות עשויות חידודין-חידודין, וסיכוייו של מי שמחליק במדרון, להשאר בחיים, אינם גדולים. עצרתי לפתע את מרוצתי כדי לבדוק היכן אני נמצא, ומה אני מגלה? שתי רגלי עמדו בסנטימטר האחרון שלפני המדרון ואם הייתי ממשיך במרוצתי עוד שניה מי יודע מה היה עולה בגורלי. נס גלוי!

"למחרת בבוקר הוצרכתי להגיע אל החזן איש בבני ברק להציג בפניו כמה שאלות. זכיתי להכנס לביתו והוא קיבלני במאור פנים. לאחר שסיימתי את שאלותי וקיבלתי עליהן תשובות ברורות, סיפרתי לו על הנס הגלוי שהתרחש לי אמש, והוספתי לשאול את השאלה הבאה:

"לאחר שקרה לי נס כה גדול, הייתי בטוח שהבוקר אקום ממיטתי כאדם אחר לחלוטין, וליבי ירנן בשבח והודיה להשי"ת על שהצילני ממות לחיים אך הנה התעוררתי ואני כאחד האדם, ללא שינוי וללא הרגשים מיוחדים, כיצד אפשר להסביר זאת?"

השיב החזן וגילה לי יסוד גדול בעבודת השם: "יש יצר הרע מיוחד הקרוי 'יצר הרע שלאחר נס גלוי'... תפקידו הוא להחליש אצל האדם את כל ההרגשים העשויים להתעורר בקירבו של אדם לאחר שהקב"ה עושה עמו נס כזה..."
טובך יביעו

להכיר ולהעריך הטובה שמקבל ממטיבו ולהודות לו על כך!

נלמד מהפסוק: "אם על תודה יקריבנו" (פרק ז-יב)

וכתב רש"י: "אם על דבר הודאה על נס שנעשה לו כגון יודי הים והולכי מדבריות וחבושי בית האסורים וחולה שנתרפא שהם צריכים להודות, שכתוב בהן (תהלים קז) 'יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם ויזבחו זבחי תודה'..."

אחת הסיבות שאנשים לא שמים ליבם לטובות שמקבלים מאתו יתברך - כותב החובת הלבבות (בפתיחה לשער הבחינה) - היא משום שמתעסקים הרבה בעניני העולם הזה ותענוגיו, ותאווים תמיד לדברים שלא ישיגו אותם לעולם... על כן מתעלמים הם מלהתבונן בטובות שהבורא משפיע להם. מפני שליבם להוט אחרי תשוקתם העזה למלא את תאותם ולספק את שאיפתם שכן על כל מה שמשיגים בעולם הזה, אין הם מסתפקים בזה אלא שואפים מיד להשיג יותר.

משום כך מעטות בעיניהם הטובות הרבות, וקטנות אצלם המתנות הגדולות, עד שהם מסתכלים על טובה שיש לאחרים כאילו היא נשללה מהם. והטוב שהגיע אליהם נדמה להם רע. ואין הם מבינים את פעולות ה' המטיב להם בדברים אלה.

עוד כותב החובת הלבבות, כי תלמידי החכמים שבכל דור חייבים לעורר את מי שאינו מבין את טובת הבורא, ועליהם להורות לבני אדם לדעת את מעלות הטובות הללו ע"י שכלם. כי המציאות מראה, שכמה וכמה טובות, אין מקבליהם יכולים ליהנות ולשמוח בהן, בגלל חוסר הכרת הטובות ובגלל העדר ידיעת מעלותיהן.

וכאשר מעוררים את מקבלי הטובות להכיר את יתרונות הטובות, ומגלים להם את אשר נעלם מידיעתם אודותיהן, אזי הם יתנו שבח גדול והודאה רבה למי שהטיב להם. ועי"ז ישיגו תענוג והנאה מהטובות בעולם הזה ושכר טוב לעולם הבא.

עלון "איש לרעהו" פרשת צו - שבת הגדול הוקדש לעילוי נשמות

ר' יוסף בן ר' יצחק הלוי ופיגא אינטרקט ז"ל יאהרעייט כה אדר
זמרת רחל בת ר' זאב וחנה איידל ז"ל יאהרעייט טז ניסן

ת. נ. צ. ב. ה.

שלא יפגע אדם בזולתו מתוך רוב דביקותו ודקדוקו בהידור המצוות!

נלמד, בדרך דרש זרמו, מהפסוק: "ואש המזבח תוקד בו" (פרק ו-ב)

כלומר: אם אש עבודת ה' יוקדת באדם, עליו להזהר שתהיה יוקדת "בו" - בתוכו פנימה, ולא כלפי חוץ באופן שתפגע באחרים. וכדוגמא לכך מביאים את מה שסיפרו חז"ל בגמרא (סוכה כח) על תלמידו של הלל הזקן, יונתן בן עוזיאל, שבשעה שישב ועסק בתורה, כל עוף שפרח מעליו מיד נשרף. ונשאלת השאלה: אם כך גדולתו של התלמיד, במה התבטאה גדולתו של הרב [הלל הזקן]? אלא, אומר השפת אמת, גדולתו של הרב באה לידי ביטוי בכך שעוף הפורח מעליו לא נשרף כלל, שכן האש הייתה יוקדת בקרבו פנימה, ומבחוץ לא היה הדבר ניכר... (עפ"י מש"ת)

הגאון רבי יעקב ניימן זצ"ל כתב (בספרו **דרכי מוסר**): "פעמים אדם עושה מעשה וסובר כי מצוה גדולה הוא עושה. אמנם כאשר נעשית המצוה על חשבון הזולת, ובעטייה של מצוה זו נגרם נזק או רעה לרעהו, ודאי כמצוה הבאה בעבירה תחשב לו. קיום המצוות שבין אדם למקום מותנה בשמירה מעולה וזהירות יתר בעניינים שבין אדם לחברו, וגם באותה עת של התעלות לקיום מצות הבורא, חלילה לו לאדם לשכוח את הכלל של "ללכת בכל דרכיו" - מה הוא רחום אף אתה..."

דוגמא קיצונית נותנים בעלי המוסר, כיצד אדם בלהיטותו לקיים מצוה, עלול להכשל בעבירה חמורה: פלוני פוגש בדרכו באדם ננס, והרי דין הוא שמברכים עליו "ברוך משנה הבריות", על כן ברוב התלהבותו ולהיטותו לקיים את המצוה הנדירה שנזדמנה לו, תופס הוא את הננס בשתי ידיו ומגביהו בתנופה של הידור מצוה ומברך "בחרדת קודש" ובהתלהבות את הברכה... הרי בזה הוא הלבין את פניו! אך הלבנה זו שהיא כרציחה, לא מעסיקה כלל את דעתו... העיקר ש"זכח" לברך...

הגאון רבי ישראל יעקב פישר זצ"ל התריע אף הוא, באחת מדרשותיו, על ענין זה שישנם כאלו המדקדקים מאד במצוות שבין אדם למקום, והם עוברים ע"י דקדוקיהם בכמה עבירות שבין אדם לחברו. כמו שהיה מעשה שאחד רצה להחמיר בענין "מעמיד דמעמיד" לסוכתו ועל ידי זה שבר את הקיר של השני...

דוגמא חמורה נוספת הביא רבי ישראל יעקב פישר: מעשה היה באחד שלקח בתה של אלמנה לאשה, והאלמנה יושבת בדד בביתה, ובאו לבית האלמנה ליום ראשון של חג הסוכות. בליל החג ראה חתנה, המדקדק במצוות, שהסוכה אינה מסוככת לחומרא. שוב לא אכל שם כל היום, ותיכף במוצאי יו"ט לקח את אשתו וברח בחזרה לביתו, בלא שיהא איכפת לו שבעבור הידור מצוה ציער את האלמנה ועבר על כמה עשרות לאוין...

העולה מכל האמור כדבר פשוט וברור, כי אף העושה מצוה גדולה וחשובה, ככל שתהיה. כאשר היא נעשית על חשבון צערו ושפיכת דמו של הזולת, לא רק שהפסיד את המצוה אלא גם עבירה חמורה בידו!

להקל על הנער...

סיפר הגאון **רבי דוד מורגנשטרן שליט"א**: לפני כאשרים שנה התפלל הגאון **רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל** בתפארת בחורים הישן במבנה האבן. מקומו במזרח ופניו אל המתפללים. מאחורי הכסא היה סטנדר קבוע בקיר, עליו הניח את הסידור בשעת תפלת שמונה-עשרה. לפני הכיסא היה מונח סטנדר עץ כבד ובו תא לספרים כבדים עוד יותר. כאשר היה מסיים קדושה הוא היה מסתובב לאחור ומושך אליו את הסטנדר שהתרחק מעט בשעת תפלת שמו"ע.

אחד מילדי המתפללים, נער כבן שתיים עשרה, הבחין שהרב כבר איננו צעיר והסטנדר כה כבד, הוא החליט יום אחד לקחת לעצמו את המצוה, ומיד בסיום קדושה כשהגרי"ש הסתובב כהרגלו לקרב אליו את סטנדר העץ, הוא הקדימו ודחף את הסטנדר, למנוע את הטרחה מהגרי"ש. וכך חזר הדבר על עצמו גם למחרת. הנער קירב בזריזות את הסטנדר. הגרי"ש הבין שהנער החליט לקחת את התפקיד על עצמו.

והנה למחרת כאשר מיהר הנער גם הפעם אל הסטנדר כדי להקריבו, חש עד כמה הוא קל... הגרי"ש רוקן קודם לכן את התא של הסטנדר מכל הספרים הכבדים. הוא אמנם יצטרך אותם אח"כ ויצטרך לקחת אותם ממקומם, אבל אין הוא רוצה שנער בן שתיים עשרה ידחוף בשבילו סטנדר כה כבד. לעצמו הגרי"ש לא דאג, אך את הנער הצעיר אינו רוצה להטריח...

מתוך מאמר

"לא שוה לי כל הדפסת הספר"...

כאשר יצא לאור כרך נוסף מספרי **קהילות יעקב**, קרא הגאון **רבי יעקב ישראל קנייבסקי-הסטייפלער זצ"ל** לשליח שיואל למסור את הספר לידי **הגרא"מ שך זצ"ל**. באותו מעמד נאנח הסטייפלער ואמר לשליח: "הנני מלא צער על כך שהמדפיס שכח לציין את כתובתי, ואיך ידע הציבור איה הכתובת להשגת הספר..."

ניסה השליח לנחם את הסטייפלער באומרו: "הלא כולם יודעים ומכירים כתובתו של רבינו..."

אך הסטייפלער לא קיבל את הדברים והמשיך להתאונן מתוך אהנה עמוקה: "לא שוה לי כל הדפסת הספר, אם על ידי יגרם שיחודי אחד יצטרך לטרוח ולחפש את כתובתי..."

שמושה של תורה

"לא ראוי להכנס למטבח של השני..."

פעם באחד מימי חול המועד פסח, כאשר ביתו של **הרב מטשיבין-הגאון רבי דב בעריש וויזנפלד זצ"ל** המה ממבקרים והוא יושב בראש השולחן ומשוחח בדברי תורה עם האורחים. והנה לפתע עזב את השולחן ונכנס למטבח וסגר...

כמעט אף אחד מן האורחים לא שם לב לדבר, אך אחד בכל זאת הבחין בשני אברכים שיצאו מן המטבח ולאחריהם גם הרב מטשיבין ששב למקומו.

התברר ששני האברכים האלה שביקרו בביתו, רצו לראות את מטבחו של הרב בפסח, כדי ללמוד היאך נוהג הוא בדברים שונים, אך הרב מטשיבין הבחין בכניסתם בזווית עינו. הוא הבין מיד מדוע נכנסו למטבח... וניגש מיד למטבח וסגר את הדלת מאחוריו כדי שאנשים לא יבחינו בהעירו להם, וכך אמר להם: "כל השנה לא ראוי להכנס למטבח של השני, וכל שכן בפסח!"

שר התורה

להזדרז לקיום המצוות שבין אדם למקום ובין אדם לחברו !

נלמד מהפסוק: "עו את אהרן ואת בניו" (פרק ו-ב)

וּכְתַב רַשִׁי (מהתו"כ): "אין צו אלא לשון זירוז, מיד ולדורות, אמר רבי שמעון, ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כיס."

ועדיין צריכים אנו להבין: אף כי אמנם "צו-לשון זריזות" הכיצד יניע הציווי הרוחני את גופו הגשמי של האדם להזדרז לאותן מצוות שאין הגוף נהנה מהן?

אלא מבאר השפת אמת: עיקר הזריזות באה לו לאדם על ידי שמחה שמעורר בליבו. וזאת על ידי שמתבונן מה גדולה ועצומה היא זכייתו שזכה בקיום המצוות. כאשר מתבונן האדם ונותן אל לבו כי אפילו מעשים טובים שלו, של הקרוץ מחומר, גורמים נחת רוח להקב"ה ועושים רושם בשמי שמים הרי אין קץ לאושרו.

ראיה לכך - שהתבוננות האדם בגודל זכייתו במצוות מביאתו לידי שמחה וממילא ליתר זריזות - ניתן למצוא בדברי חז"ל (מד"ר - ויקרא לד-ח): "אמר רבי יצחק למדתך תורה דרך ארץ שכשיהא אדם עושה מצוה, יהא עושה אותה בלב שמח, שאילו היה ראובן יודע שהקב"ה מכתוב עליו "וישמע ראובן ויצלחה מידם" (בראשית לז-כא) היה טוענו [=נושא את יוסף על כתפו] ומוליכו אצל אביו. ואילו היה יודע בועז שהקב"ה מכתוב עליו "ויצבט לה קלי", עגלים פטומים היה מאכילה.

כשירגיש אדם את תכונת הזריזות בנפשו וירגיל בה לקיום המצוות, תהפוך עם הזמן כחלק מטבעו ממש, ואזי לא יקשה בעיניו להזדרז גם למצוות שיש בהן צער וחסרון כיס, לא פחות מכפי שמזדרז למצוות שיש בהן הנאה גשמית מרובה.

ברעיון זה ביאר הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל (בספר נר יהודה) את דברי המשנה במסכת אבות: "הוי עז כנמר, קל כנשר, רץ כצבי וגבור כארי לעשות רצון אביך שבשמים" (פ"ה-כג). ויש להבין: מדוע הוצרך התנא להשתמש בדוגמא המוחשית להיות עז-כמו נמר. או להיות קל - כמו נשר. להיות רץ - כצבי, וכן הלאה. וכי לא היה די אם היה אומר בקצרה "הוי עז, קל, רץ וגבור לעשות רצון אביך שבשמים"!!

אלא, ביאר הגר"י צדקה, דבר גדול בא התנא להשיענו כשנקט לשון זו, שכן ללמדנו בא שאדם נדרש לרכוש מדות אלו כקנין נפשי טבעי שלו, כאילו מדה זו של קלות וזריזות היא תכונה המוטבעת בו מעצם בריאתו! כשם שהנמר הוא עז מטבעו, והנשר קל מטבעו, והצבי מהיר מטבעו, ואינם זקוקים לכל התאמצות כדי להיות כאלה. כן חובת האדם להתמיד בהשרשת מדות אלו, עד שההרגל יהפוך אצלו לטבע שני, ולא יצטרך כלל לעשות מאמצים יוצאים מגדר הרגיל כדי להזדרז ולהיות חזק כצור, בקיום מצוות ה'.

פלא של זריזות

זריזות מחשבתו של כ"ק האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל באה הרבה פעמים לידי גילוי מרהיב. היה זה בעיקר בזמנים המיוחדים שהקדיש כדי להכתוב את חידושו או את תשובתו בהלכה. הוא הקריא את הדברים בעל פה והאנשים היושבים לפניו העלו על הכתב. מסוגל היה לעבור אז במהירות הבזק מענין אחד למשנהו וחוזר חלילה.

כה התרחש הפלא, שהכתוב בבת אחת לשנים ושלושה מעוריו, וכל אחד מהם כתב בנושא שונה. האחד ערך תשובה לשאלה מעשית. השני כתב פלפול בסוגיא שנאמר על ידו בישיבה. השלישי רשם אמרי שפר שנתחדשו לו בעניני הפרשה. ואם לא די בכל אלה, הרי תוך כדי הכתבה משולשת זו, נזקק לפעמים להשיב לקריאה טלפונית של אחד מהעסקנים, או לקבל בקשה דחופה להתפלל על החולה, ולהכריע בשאלה רפואית שיש בה פיקוח נפש וכיוצא בזה. כל זאת מבלי שריבוי הנושאים יפריעו או יפגעו במשהו מצלילות דעתו לסדר דבר דבור על אופניו.

לפיד האש

קוראים נכבדים! האם ידעתם ?

- מדוע העדיף הגר"מ פיינשטיין זצ"ל לאפות מצות במאפיה הישנה, למרות שהציעו לו מאפית מצות, מהודרת יותר?
- מהי הסיבה שהגאון מרוגוצ'וב לא השתתף מעולם באפיית המצות כמנהגם של רבנים?
- מדוע הנתפס לחומרות יותר מהראוי לו - מזיק לעצמו ולאחרים?
- מדוע היה החפץ חיים נוהג במסעותיו השונים לעלות או לרדת מהעגלה דוקא בעת מרוצתה ולא המתין עד שתעצר?
- אימתי, ועל מה, היתה הפעם היחידה שהורה הגר"י סולובייצ'יק זצ"ל לפרסם פסק דין בשמו?
- מדוע היה דחוף להתם סופר בערב יום כיפור להציע שידוך ליתום ויתומה רגעים ספורים לפני "כל נדרי"?
- על מי מצדיקי הדורות אמרו שכשהיה מקיץ משנתו, היה מזנק ממטתו כאילו שודד וסכין בידו עומד על גבו?
- מדוע אמר התנא (באבות) "הוי עז כנמר" ולא אמר "הוי עז ככלב" הרי אמרו (בביצה כה). "הכלכים עזין שבחיות"?
- מדוע צריך לכאלו תכונות קצוניות של "עז כנמר" ו"גיבור כארי" בשביל עבודת השם, והרי נאמר "בפך ובלבבך לעשותה"?
- מהי הסיבה שרבי ישראל סלנטר זצ"ל מנע עצמו מללבוש איצטלא דרבנן?

על שאלות אלו ועוד רבות אחרות, תוכלו למצוא תשובות מעניינות

בספר החדש איש לרעהו-ויקרא (פרשת עו עמודים קבז-ריג)

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות. לפרטים: 02-5869073

המתנה האידיאלית והמוצלחת לחג - להורים, למחנכים ולכל המשפחה

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו - סיפורים בני זמננו

שנה חדשה בפתח! / הרב נפתלי זינברג

ריח של "אביב" נישא באווירוקולות של ציפורים. פרפרים צבעוניים מתעופפים לצד פרחי האביב האופייניים לארץ ישראל: חרצית עטורה... פרג אגסני... חרדל השדה...

אך מה מסתתר מאחורי היופי החדש הזה? מה - ברובד הרוחני - מונח מאחורי התחדשות הבריאה?!

* * *

מתי נברא העולם? - בתשרי!

נכון, זו דעת **רבי אליעזר** אך **רבי יהושע** חולק עליו ודעתו שהעולם נברא בניסן! (מסכת ראש השנה דף י' ע"א)

רבותינו מבארים שהדעות בעצם לא חלוקות, אלא שכל אחת מהן מתייחסת להגדרה שונה של בריאת העולם: רבי אליעזר מתייחס לנקודת הזמן בו עלה העולם **במחשבה** - וזה היה בתשרי. אך רבי יהושע מתייחס לבריאה **בפועל** - וזה היה בניסן! (**רבינו תם** ר"ה כז. תוד"ה כמאן).

בדומה מנוסח הדבר **בכתבי האר"י** שרבי אליעזר מתייחס להריון העולם - שהיה בתשרי (ולכן אומרים בו היום **הרת** עולם) ואילו רבי יהושע מתייחס ללידת העולם - שהייתה בניסן!

לא בכדי נקרא החודש **ניסן** - מלשון **נס** - שכן בריאת העולם היא הנס הגדול ביותר.

* * *

השל"ה מעמיק יותר בנקודת הקשר של ניסן-נס:

מזלו של חודש ניסן 'טלה', שהיא העבודה זרה של מצרים. שיא תקפו של המזל הוא באמצע החודש, ואם כן אין לך נס גדול מזה שבחמישה עשר בניסן יצאו בני ישראל ממצרים.

ולכן אמר הקב"ה למשה ואהרן "החדש הזה **לכם**". כלומר: למרות שמצד שליטת המזל הטבעי החודש הזה "שייך" למצרים, הקב"ה יהפוך את הטבע והחודש הזה יהיה לכם! ואכן בעיצומו של חודש זה - "בעצם היום הזה" - יצאו כל צבאות השם ממצרים, כדי להודיע ולהיוודע שהוא מלך מלכי המלכים, היחיד והאמיתי!

ברור אם כן שהחודש מסוגל מאז בריאת העולם - וביתר שאת לאחר יציאת מצרים - לנסים לכלל ולפרט.

* * *

אבל גם כאשר נצרכו עם ישראל במצרים לנס באופן נואש, הוא הגיע רק לאחר ביצוע שני דברים: א) מצוות מילה ב) קרבן פסח.

ברית מילה משמעה כריתת ברית עם הקב"ה, והתנתקות מוחלטת מתרבות זימת מצרים.

אך מה משמעה של מצוות קרבן פסח? בספרים הק' מבוארים פרטים שונים במצוות פסח במובן של **שלום ואחדות**: הפסח אינו נאכל אלא "בחבורה". הפסח נאכל "צל"י" - שמטבעו מצמצם ו"מאחד" את התבשיל. וברוח זו גם מבואר איסור שבירת עצם (מהר"ל).

ואם-כן חזרנו לאותה נקודה חשובה ומרכזית: הדרך לישועה חולפת דרך האחדות! אין דרך אחרת, כי רצון השם שנקיים את הכלל הגדול בתורה ו'אהבת לרעך כמוך'! ואם מזניחים חלילה את הכלל הזה, אזי עם ישראל נחלש. אויבנו **מבפנים ומבחוץ** מודעים לכך ומצבנו נעשה מסוכן.

אך לא רק סכנות גשמיות עלולות להיות מונחות לפתחנו. על כל אחד ואחד לדעת שחוסר השלום מונע ממנו השגת דרגות רוחניות שהקב"ה מצפה שיעפיל אליהן!

ומי כבר מונה את החטאים בהם נכשלים במצב של חוסר שלום ח"ו: מחלוקת, קנאה, תחרות, שנאת חנם, לשון הרע, רכילות וכו'.

ואם כנים הדברים באופן כללי, הרי שעל אחת כמה וכמה טעון תיקון המצב של חוסר האחדות בתחום הציבורי - שבו איש את רעהו חיים בלעו רח"ל. ומי יתן ויתבטלו כל מפלגות הכנסת וכל נציגי השלטון יהיו חלק מעם אחד העובד את בוראו, ואז נהיה מסוגלים להסתדר בינינו! ומי כעמך ישראל, גוי אחד בארץ!

* * *

דבר אחד ברור: הזמן להתחיל הוא עכשיו! יופיו של האביב בא לטעת בנו את הכוחות להתחיל מחדש - לקראת 'חג האביב'.

עלינו לפתוח דף חדש: חיים של אהבה ואחוה שלום ורעות בין אדם לחברו! חיים של עליה רוחנית ודבקות בו יתברך!

וברוח הדברים בהם פתחנו, שבניסן נברא העולם בפועל, נאחל לכולנו "שנה טובה ומתוקה" - במובן שנדע להיות מתוקים איש לרעהו!

מי שבאמתחתו סיפורים אישיים על מדות טובות שבין אדם לחברו, מוזמן בשמחה לזכות את הרבים ולשתף בהם את קוראנו הנכבדים לפי הכתובת: "מכון אהבת אמת" רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402